

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Firma odštěpného závodu musí se co do svého znění krýt s firmou závodu hlavního a musí-li se lišiti od firmy téhož znění v sídle pobočného závodu již existující, smí se ke znění firmy jen **přidati** rozlišující dodatek.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1925 R I 807/25. Krajský soud v Mostě Firm 1358/25.)

Majitel závodu hlavního protokolovaného ve znění E. C. Flat v Z. ohlásil u rejstříkového soudu svého odštěpného závodu k zápisu tento odštěpný závod, ale s pozměněným zněním firmy, totiž ve znění Hans Flat, Zweigniederlassung des Stammhauses E. C. Flat v Z.

První soud zápis povolil. Rekursní soud k rekursu finanční prokuratury uložil opovídateli, aby zápis firmy uvedl v soulad ve znění s hlavním závodem.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Odůvodnění: Napadené usnesení hovoří úplně zákonu.

Rekurent snaží se — ovšem teprve v dovolacím rekursu — odůvodniti nesouhlas ve znění firmy hlavního závodu s firmou závodu odštěpného ustanovením čl. 21 odst. 2 obch. z. Než i kdyby se už v sídle pobočného závodu skutečně jiná firma téhož znění »E. C. Flat« nezřídila, což nebylo nijak prokázáno, nebyla by dle čl. 20 odst. 2. pokud se týče 21. odst. 2. obch. z. jinak nejen přípustná, ale i nutná odchylka po zákonu proveditelnou takovou úpravou firmy, jaké se domáhá stěžovatel.

Zákon vyžaduje, aby k firmě hlavního závodu byl v uvedeném případě připojen dodatek, jímž by se firma odštěpného závodu odlišovala od jiné firmy téhož znění v téměř místě již nacházející. Musí se tudíž firma vedlejšího závodu především krýt s firmou závodu hlavního a pak teprve lze přičiniti rozlišující dodatek. Zvolené znění firmy pro vedlejší závod však jest zcela jiné a ku firmě hlavního závodu jen poukazuje. Toto znění firmy neodpovídá však ani předpisu ani duchu zákona.

Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

-r.

I osoby stejného nebo spřízněného povolání, třeba produktem jejich činnosti nebyl statek hmotný, mohou se k společné hospodářské činnosti sdružit a založiti společenstvo s ruč. obm. dle zákona č. 70 ai 1873 ř. z.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1925 R I 1043/25. Obchodní soud v Praze Firm 15.562/25.)

Opověď družstva »Sanatorium pro porodnictví a ženské nemoci, zapsané společenstvo s ruč. obm.« přijal rejstříkový soud a povolil zápis.

Rekursní soud na stížnost finanční prokuratury opověď zamítl, jelikož zřizování ústavů léčebných určeno jest hlavně a převážně pro nečleny, jejich ošetřování má býti docíleno finančního úspěchu ve prospěch členů družstva, čímž ale v pravdě vyvíjí družstvo již činnost kapitalistickou a vymyká se tak z rámce činnosti stanovené v § 1 zák. č. 70 ai 1873 ř. z.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu družstva obnovil usnesení první stolice.

Odůvodnění: Podle § 1 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. jest účelem společenstva podpora výdělků neb hospodářství členů společným provozem podniku nebo poskytováním úvěru. Jde tu o sdružení osob provozujících v podstatě tutéž živnost za účelem jejího zvelebení a tím i podpory výdělků, společným jejím provozem.

Zákon sám rozeznává různé typy družstev a vypočítává některé z nich příkladmo v § 1, připouští však také jiné typy (»und dergleichen«), mající tytéž podstatné znaky, vylčené v definici družstva.

V tomto případě jde o družstvo, stojící podle své povahy nejbliže společenstvu výrobnímu. Při družstvu produktivním nemůže býti závady, že výsledek společné hospodářské činnosti jest určen také pro nečleny, vždyť účelem družstva výrobního jest právě odbyt společně vyrobeného statku. Tedy jen na výrobě musí býti zúčastněni výhradně členové a směňuje sdružení se jich právě jen k usnadnění a lepší prosperitě jich živnosti společným provozem.

Podle § 3 stanov opovídacího družstva může býti členem družstva, o jehož zápis jde, jen porodní asistentka, ženský lékař a osoby pracující v příbuzných oborech, tedy vesměs příslušníci určitého příbuzného povolání, kteří se sdruží ke společnému provozu sanatoria a ambulatoria ve smyslu čl. 2. stanov, tudíž k společné hospodářské činnosti (§ 1 zák. cit.) odpovídající jejich individuálním, příbuzným živnostem.

Že pak produktem této jejich činnosti není statek hmotný, nýbrž poskytování ošetření a léčení při určitých druzích nemoci, jest nezávazným, neboť zákon klade důraz jen na společný provoz živnosti, jímž má býti podpořen výdělek neb hospodářství členů, jinak nerozeznáváje.

Nelze tedy mluvit o asociaci kapitálové, proti zápisu družstva není závady a bylo proto usnesení rekursního soudu změněno a obnoviti usnesení soudu rejstříkového.

-r.

Zajištění závazku kupitelova, že béře na sebe k zaplacení i dávku z přírůstku hodnoty koupené nemovitosti, na této nemovitosti kauční hypotekou, děje se, třeba tím kupitel chtěl nahraditi složení kauce v hotovosti, i v zájmu prodávatelů a proto jsou tito, vykáželi jim kupitel, že dávku zmíněnou zapravil, povinni vydati mu svým nákladem výmaznou listinu ke vkladu způsobilou.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. prosince 1925 Rv I 1349/25. Krajský soud v Kutné Hoře Ck II 129/24.)

Žalovaní prodali žalobcům nemovitost a tito zavázali se zaplatiti veškeré veřejné dávky, zvláště i dávku z přírůstku hodnoty. Notář, jenž prováděl zavázání, dal pro žalované jako prolávající vtělití ma prodanou nemovitostí kauci do výše 18.000 Kč za jistotu, že kupující, noví majitelé nemovitosti, zmíněné převzaté povinnosti dostojí. Když kupující poplatky všechny z nemovitosti zapravili, žádali prodávatele, aby jim podepsali ověřené výmazné prohlášení za účelem výmazu kauční hypotéky z knih. Ti odepřeli, poněvadž prý se to zaknihovalo bez jejich vůle a vědomí. První soud žalobu zamítl. Druhá stolice odsoudila žalované k podpisu výmazného prohlášení a k uznání, že jsou povinni trpěti vklad výmazu kauční hypotéky podle rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných. Důvody:

Dovolatelé uznávají svůj závazek k vydání výmazného prohlášení žalobcům, odepřeli však své podpisy dáti ověřiti na výmazné listině z důvodu, že knihovní zajištění dávky z majetku a přírůstku na majetku na nemovitostech žalobců bylo provedeno notářem pouze na přání žalobců na místo složení jistoty v hotovosti, bez příkazu a vědomí žalovaných, což bylo prvním soudem zjištěno.

Otázka, stalo-li se knihovní zajištění ve prospěch žalobců či žalovaných, jest otázkou právního úsudku a nikoli skutkového zjištění a její přezkum jest přípustným i v řízení opravném.

Dovolací soud nesdílí náhledu, že zajištění dávky stalo se jen ve prospěch žalobců, jak míní dovolatelé, ježto nabývatelé ručí podle zákona za zmíněnou dávku z přírůstku, je-li na zciziteli nedobytnou a hypotéční jistotou, žalobci pro tuto dávku zřízenou, stal se ručební závazek žalovaných bezpředmětným.

Žalovaní nebyli sice o přeměně původní peněžní jistoty za jistotu hypotéckárně předem notářem vyrozuměni a nečinili proti němu nijakých námitek.

Odvolací soud správně již z tohoto skutkového stavu usoudil, že žalovaní dali dodatně mlčky na jevo s tím svůj souhlas (§ 863 obč. z.) s přeměnou jistoty notářem provedenou a ji schválili. Ostatně sami doznávají, že řekli notáři, aby jen vše potřebné zařídili, aby po zaplacení tržové ceny neměli s celou věcí co dělat, čímž projevíli zřetelně souhlas i s ostatními opatřeními notáře mimo sepsání smlouvy.

Závazek žalovaných k vydání vkladní výmazné listiny nelyne sice z ustanovení § 1426 obč. z., jako doličuje odvolací soud, nýbrž z ustanovení § 1369 obč. z., podle něhož musí ten, jehož knihovně zajištěný nárok byl uspokojen, učiniti takové opatření, aby zástavce mohl podle něho dosíci výmazu závazku v pozemkové knize.

Z tohoto ustanovení zákona plyne i povinnost žalovaných, aby žalobcům vydali výmazné prohlášení ke vkladu způsobilé — tedy s ověřenými podpisy, na vlastní náklad.

Že žalobci celou dávku z majetku a přírůstku na majetku zaplatili, jest nesporné, prokázali tedy, že právní důvod knihovního zajištění dávky pominul uspokojením zajištěné dávky. Tím jest zároveň opodstatněna povinnost žalovaných, aby žalobcům vydali a svými ověřenými podpisy opatřili výmaznou listinu ke vkladu způsobilou a výmaz trpěli. Věc byla tudíž správně posouzena.

-r.

Nelze povolití poznamenání v obchodním rejstříku zamýšlené přeměny společenosti s ruč. obm. ve družstvo s ruč. obmezeným podle § 2 zák. z 10. prosince 1924 č. 279 Sb. z., odporují-li

předložené stanovy vízicím předpisům společenstevního zákona č. 70 z roku 1873 ř. z. v tom směru, že neobmezuje se družstvo jen na hospodárnou podporu svých členů, nýbrž sleduje účel ryze kapitalistický.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. prosince 1925 R I 996/25. Obchodní soud v Praze Firm 15334/25.)

Rejstříkový soud zamítl žádost společnosti s ručením obmezeným v Praze o poznamenání v obchodním rejstříku zamýšlené přeměny ve zapsané společenstvo s ručením obmezeným.

K rekursu zmíněné společnosti s r. ob. vrchní soud usnesení v odpor vzaté zrušil a nařídil prvému soudu (rejstříkovému), aby nepřihlížejí k svému zamítacímu důvodu nově se usnesl o odpovědi.

K dovolacímu rekursu české finanční prokuratury nejvyšší soud usnesení první stolice žádost zamítající obnovil. Odůvodnění:

Rekurentka vytýká, že rekursní soud neprávem nesdílí náhled rejstříkového soudu, že družstvo, v něž se žádající společnost s r. ob. přeměňuje, má být aspoň z počátku jediným členem nového společenstva, o jehož příští zápis jde, což jest prý patrné ze stanov.

Než stěžovatelka přehlídí, že nové družstvo se dosud neustavilo, že tedy není možno již nyní tvrdit, že členem jeho aspoň z počátku bude jen svrchu jmenované družstvo, zvláště když stanovy nic takového nepraví, naopak s přistoupením dalších členů počítají.

Rejstříkový soud neměl tedy toho času ani možnosti, přezkoumat skutečný stav budoucího družstva posud neexistujícího a bylo mu jen podle § 2 zák. z 10. prosince 1924 č. 279 sb. uvažovati o tom, zda stanovy příštího družstva odpovídají platným předpisům a stalo-li se usnesení společníků společnosti s ruč. obm. ve smyslu § 1 cit. zák. po zákonu nebo podle společenské smlouvy.

Názoru rekursního soudu jest tudíž v tomto směru přisvědčiti. Než přes to nutno vyhověti návrhu stěžovatelce na zamítnutí žádosti o poznamenání přeměny společnosti v družstvo s r. obm.

Jak již uvedeno, náleží rejstříkovému soudu, aby mimo jiné zkoumal, zda stanovy budoucího družstva odpovídají platným předpisům a má být jeho rozhodnutí, pokud nabylo právní moci, nezvratitelným podkladem pro zápis příštího družstva (§ 4 zák. č. 279/24).

Nejvyšší soud shledává, že ustanovení §§ 1 a 3 stanov odporují vízicím předpisu § 1 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. potud, pokud má být účelem družstva také obchod výroby cizími a pokud se mohou státi členy družstva fyzické osoby bez obmezení (§§ 1 a 3 stanov), tedy i když se nezabývají výrobou toho předmětu, jehož výrobce družstvo sdružuje. Podle těchto ustanovení neobmezuje se již činnost družstva jen na podporu výdělků a hospodářství vlastních členů, což předpokládá § 1 zák. č. 70/73 ř. z., nýbrž společenstvo stává se sdružením ryze kapitalistickým, poněvadž zisku z činnosti jeho plynoucího mohou být účastny i osoby výrobou líhu se nezabývající.

Nevyhovují tedy stanovy po této stránce základním zásadám vyplývajícím z pojmu družstva a měla být opověď již z tohoto důvodu zamítnuta. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Převzme-li kupec jednotlivce starou firmu, nesmí k ní připojiti přídavek jiný, než vyznačující nástupnictví, zvláště ani přídavek, sloužící k bližšímu označení závodu, jinak by tu byla firma nová, v níž by musilo být uvedeno jeho jméno.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1925 R I 435/25. Krajský soud v Čes. Budějovicích Firm 598/25.)

Po smrti majitele cihelny Bohdána F. opověděl jeho syn a dědic František F. k rejstříkovému soudu zápis firmy tak, aby zněla »Bohdan F., parostrojní cihelny v Č. Budějovicích« a jako majitel aby byl zapsán František F.

Rejstříkový soud zápis povolil.

K rekursu finanční prokuratury změnil soud rekursní první usnesení v ten rozum, že označení »parostrojní cihelny v Čes. Budějovicích« může ve firmě sice zůstat, prokázalo-li opovídatel František F. pravdivost tohoto označení, současně však uložil mu, aby zápis uvedl v soulad se zákonem v tom směru, že

celou firmu v plném jejím znění a nejen přidany podpis František F.« bude znamenati vlastnoručně.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu opověď Františka F. vůbec zamítl. Odůvodnění:

Jde o firmu kupce jednotlivce. Podle čl. 16 obch. zák. smí kupec jednotlivce vésti jako firmu jen své rodové jméno (příjmení) buď s jménem křestním neb matričním neb bez něho a může připojiti dodatky, sloužící k bližšímu označení osoby neb závodu.

Nebylo by tedy závadou, aby opovídatel vedl na příklad firmu »František F., parostrojní cihelny v Č. Budějovicích«, pakliže by dodatek »parostrojní cihelny v Čes. Budějovicích« byl pravdivý.

Rozhodl-li se totiž opovídatel, že připojí k svému příjmení (rodovému jménu) také jméno křestní neb matriční, musí to být jeho a nikoli nějaké jméno cizí, neb jemu příslušející.

Zamýšlel-li však opovídatel vésti firmu svého otce, jehož jméno zdědil (čl. 22 obch. z.), musil by firmu otcovu převzítí beze změny neb nanejvýše s dodatkem vyjadřujícím nástupnictví.

A tu nelze přisvědčiti, že by byl dodatek »parostrojní cihelny v Č. Budějovicích« i tu přípustným dodatkem ve smyslu čl. 16 obch. z. Dodatek k firmě jest její integrující součástí. Zněla-li původní firma jen »Bohdan F.« a chce-li opovídatel použiti této staré firmy, musí ji převzítí tak, jak jest, po případě jen s dodatkem podle čl. 22 obch. z. jediné přípustným, totiž vyjadřujícím nástupnictví. Jakýmkoli jiným dodatkem změnila by se původní firma v jinou, novou, nebyla by již firmou odvozenou a musila by míti náležitosti svrchu vytčené, totiž právě jméno opovídatel jako kupce jednotlivce.

Připomenouti jest ještě, že obchodním zákonem není odůvodněn požadavek, by znamenání firmy kupce jednotlivce dalo se jen vlastnoručním vypsáním celého firemního znění. (Viz plen. usnes. Nejv. s. z. 16./12. 1925 pres. 866/25.) Dr. K.

I věcný dodatek k firmě, sloužící k bližšímu označení závodu, třeba zákon volbu jeho ponechával majiteli firmy, musí odpovídati pravdě.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. ledna 1926 R I 1105/25. Krajský soud v Chebu Firm 2655/25.)

Protokolovaná veřejná společnost, mající za znění firmy jméno jednoho společníka a za předmět výroby lékařských nástrojů, obvažá a potřeb technických, ohlásila k zápisu do obchodního rejstříku změnu dosavadního znění své firmy »Josef K« na »Sanitätshaus Josef K«.

Rejstříkový soud návrhu tomu nevyhověl, jelikož přídavek »Sanitätshaus«, zvláště s ohledem na sídlo firmy v lázeňském městě, budil by domněnku, že nejde o závod a obchod předměty k léčbě potřebnými, nýbrž o podnik stojící pod lékařskou správou jako léčební ústav, což odporuje skutečnosti a bylo by způsobilo ke klamání.

Rekursní soud stížnosti nevyhověl a ani dovolací rekurs neměl úspěchu.

Důvody nejvyššího soudu:

Není tu podmínek § 16 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a proto nemohlo by být dovolacímu rekursu vyhověno.

Vzhledem k vývodům/tohoto rekursu jest uvéstí ještě toto: Není správným, že živnostenský úřad pokládá za přípustné vnější označení »Sanitätshaus«, pravdou jest spíše, že soud vyžádal si ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922 č. 45.193 (věstník č. 36) od obchodní a živnostenské komory vyjádření o přípustnosti a správnosti nově zvoleného firemního dodatku a toto vyjádření bylo komorou podáno v ten rozum, že volený dodatek sám o sobě sice nezávadný u žadatele neodpovídá ale skutečným poměrům a svádí s ohledem na sídlo k omylům.

Nemůže být tedy řeči o vázanosti rejstříkového soudu, co do přípustnosti, neboť soud rozhoduje o přípustnosti dodatku k firmě dle čl. 16 obch. z., a o ten jediné jde, zcela samostatně a nezávisle.

Že dodatek »Sanitätshaus« nevystihuje předmět podniku, nýbrž že je způsobilým zvláště v lázeňském městě, navštěvovaném značným počtem cizinců, uvéstí v omyl, jakoby šlo o ústav léčebný pod správou lékařskou, dovodil již v podstatě správně rejstříkový soud, k jehož názoru připojil se i soud rekursní a jež sdílí i soud dovolací.

I když obchodní zákon v čl. 16 ponechává volbu dodatku k firmě jejímu majiteli, nesmí přece dodatek ten odporovati zásadě pravdivosti, t. j. musí odpovídati, pokud je dodatkem věcným, vyznačujícím obchodní odvětví, skutečné povaze závodu, k jehož bližšímu určení slouží.

-r.

Ze souboru legislativy a judikatury.

Oddělení judiciální.

Na jmění, vyskytnuvší se po odevzdání pozůstalosti, lze vésti exekuci bez omezení § 822 obč. zák.

Uveřejněno: Sb. nejev. soudu sv. VI. č. 4323.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R. I. 870—24.)

Jest otázkou správy společné nemovitosti (§ 833 obč. zák.), domáhá-li se spoluvlastník na druhém spoluvlastníku, by vyklidil společnou nemovitost.

Uveřejněno: Sb. nejev. soudu sv. VI. č. 4333.

(Rozhodnutí s důvody je uvedeno u J. I. a § 523.)

Odkazovníkům nepřisluší nárok na byt po zůstaviteli dle § 1116 a) obč. zák. a § 6 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 Sb. z. a n. Ku pokračování v nájemní smlouvě dle § 1116 a) obč. zák. se nevyžaduje zvláštní projev vůle. Na tom, komu dědicové trpí, by setrval v bytě zůstavitelově, nemůže se pronajimatel domáhati vyklizení.

Uveřejněno: Sb. nejev. soudu sv. VI. čís. 4316.

(Rozh. ze dne 30. října 1924, Rv. I. 1032—24.)

Bylo-li již do rejstříku zapsáno zrušení a likvidace společnosti s r. o. a zapsána likvidační firma, nelze se domáhati zápisu změny firmy.

Uveřejněno: Sb. nejev. soudu sv. VI. čís. 4322.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R. I. 863—24.)

Připojí-li někdo jiný než trasant k vydané směnce doložku domicilu bez trasantova souhlasu, činí tak bezprávně a padělá platiště směnky.

Uveřejněno: Sb. nejev. soudu sv. VI. čís. 4341.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, Rv. I. 1572/24.)

Byla-li pozůstalost dědicům již odevzdána a žaluje-li věřitel dědice výminečně se přihlásivší, musí soud, namítají-li, že pozůstalost plně na úhradu nestačí, provésti nabídnuté důkazy k cifernímu určení jejich závazku a nemůže je odkázati až na eventuelní námítky dle § 35 ex. ř. proti vedené exekuci.

Uveřejněno: Soudcovské listy č. 575.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1925, Rv. I. 389—25.)

Zajišťovací převod nedává nároku na vyloučení věci z exekuce. Převodem tímto zajištěný věřitel není ani držitelem ani detentorem a má v exekučním řízení postavení osoby, o níž mluví § 258 ex. ř.

Uveřejněno: Juristen-Zeitung, 1925 čís. 539.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, Rv. II. 703—24.)

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věcech finančních.

2193.

Poplatek nemovitostní: I. Úplata za okruh zákaznictva patří do základu poplatku nemovitostního. — II. Potřeba soudní činnosti strany před rozhodnutím, co z úplaty za movitostí připadá na příslušenství nemovitosti.

(Nález ze dne 22. listopadu 1924 č. 20.349.)

2198.

Poplatky kvitanční: Potvrzení vydané právním zástupcem vymáhajícího věřitele exekutorovi, že zaplatil pro klienta dlužnou pohledávku, podléhá kvitančnímu poplatku podle saz. pol. 30/47 a.

(Nález z 25. listopadu 1924 č. 20.619.)

2216.

Poplatky ze satebních smluv: Byl-li ze zřízení věna dceři se strany rodičů, osvědčeného notářským spísem, předepsán poplatek darovací, jest požadování poplatku stupnicového z věnované částky z titulu zřízení věna ženichovi nepřipustno ve smyslu § 44 odst. 4 cis. nkř. z 15. září 1925 č. 278 ř. z.

(Nález z 1. prosince 1924 č. 7881.)

2226.

Poplatky nemovitostní: Podpis písemné smlouvy a složení kupní ceny do určité doby jako podmínka suspensivní.

(Nález ze 6. prosince 1924 č. 21.735.)

2234.

Daň dědická: Ustanovení § 5 zák. ze dne 12. srpna 1921 č. 337 Sb. dlužno použití i, jde-li o převzetí nemovitosti na základě dědického narovnání.

(Nález ze 16. prosince 1924 č. 22.089.)

2261.

Daň z příjmu: Podmínkou poplatnosti příjmu z určitého pramene jest, že tento pramen tu byl 1. ledna berního roku.

(Nález ze 2. ledna 1925 č. 53.)

Poplatek z uznání dluhu: Závazky postoupeného dlužníka v listině postupní, že bude vykazovati novému věřiteli, že zaplacený jsou daně a poplatky z hypotéky, dále úroky a splátky z předcházejících pohledávek, pak že dá hypotéku pojistiti a pojistitku vinkulovati ve prospěch nového věřitele, nejsou novací původního dluhu (§ 35 popl. zák.), nýbrž samostatnými závazky. (§ 39.)

Nález ze 22. ledna 1925 č. 1106.)

2304.

Poplatek z uznání dluhu (v cessi): Převeze-li postoupení dlužník v postupní listině závazek, vykazovati novému věřiteli zaplacení splatných daní, úroků a splátek z pohledávek předcházejících postoupenou pohledávku a pod. se sankcí okamžitě vypovědi postoupené pohledávky, je to jen změnou doby splatnosti ve smyslu § 35 věty 2. popl. zák.

-Nález ze 26. ledna 1925 č. 4839/1924.)

Křiklavý případ pokoutnictví. Ke článku pod tímto nadpisem v předešlém čísle uveřejněnému dostalo se nám od pana ministra spravedlnosti laskavého vysvětlení v tom smyslu, že Republikánský svaz nájemců a statkářů předkládá S. P. Ú. plně moci přidělců zbytkových statků, oprávnující jej k zastupování ve věci knihovního provedení přídelů. Tyto plně moci vracejí S. P. Ú. s poukazem, že odporují dohodě, uzavřené s advokátní a notářskou komorou a že členové těchto komor, jako práva znalí a odpovědní svou stavovskou ctí a řádem, mohou jedině úřadu dáti záruky za správné vyřízení a vypracování a za to, že nezneužijí úředních listin, jsouce vázání k zachování úředního tajemství a konečně proto, že by svaz, prováděje práce ty za odměnu, provozoval nepřipustné a trestné pokoutnictví. Svaz stanovisko to uznal a předkládá nyní plně moci, v nichž zmocnění svazu udělené jest postoupeno právnímu zástupci, jménem označenému a jemu jedině S. P. Ú. bude spisy zasílati. Ač dohoda uzavřená mezi S. P. Ú. a komorami advokátní a notářskou týkala se toliko drobného přídelu a nikoliv zbytkových statků, přece S. P. Ú. může za zástupce uznati jen takovou osobu, která svými odbornými vědomostmi a osobní vlastností dává záruku, že věc správně provede a listin úředních nezneužije. — Jsme za toto vysvětlení a nařízený postup panu ministroví spravedlnosti velice povděční.

Nové pečete notářské. Presidium vrchního zemského soudu v Praze upozornilo ve smyslu čl. 50. vládního nařízení ze dne 3. února 1926 čís. 17 Sb. z. a n. veškeré notářské komory na to, že mají vyzvati své příslušníky, aby opatřili si a předložili komorám ku schválení pečete s výplní pouze v jazyku státním, pokud jich již neuzivají.

Zřízení stolice pro notářství a právo listinné. Lednové číslo »Notariats-Zeitung« přináší zajímavý námět Dra Bayera, aby na německé universitě v Praze zřízena byla stolice pro notářství a právo listinné. — Máme za to, že by podobná stolice mohla býti zřízena při české právnické fakultě v Praze, neboť prastará instituce notářská a listinářství by toho zasluhovaly.

Nový soudní řád civilní. U ministerstva unifikace konají se za zpravodajství pana profesora Dra Hory a za účasti ministerstva spravedlnosti, zástupců nejvyššího soudu, vrchního zemského soudu, stavu soudcovského a komor advokátní a notářské — porady o nové předloze civilního soudního řádu. Doufáme, že předloha ta bude co nejdříve prodiskutována a předložena Národnímu shromáždění.

Veškeré notářské komory v naší republice žádme snažně, aby sestavily podle statistických výkazů, jim jejími členy předložených, přehled podle jednotlivých notářství o činnosti těchto notářů jako soudních komisařů za rok 1925. Máme totiž v úmyslu, sestaviti celkovou statistiku soudního komisařství všech notářů naší republiky tak, aby bylo zřejmo, kolik úmrtních zápisů, projednání pozůstalostí neb jednotlivých jiných úkonů soudního komisařství bylo notářům svěřeno, kolik jich bylo za úplatu a kolik bezplatných, abychom tím dokumentovali zásluhou činnost notářů ve správě justiční. Stačí k tomu jednoduchý opis dotyčných rubrik statistických výkazů, pojednávajících o agendě soudního komisařství. Apeluje me ve věci té též na německé komory i doufáme, že uznají důležitost této akce pro náš celý stav.

Notářský řád Maxmilliánův z roku 1512. Žádáme snažně všechny pp. kolegy, kteří by snad měli ve svých knihovnách